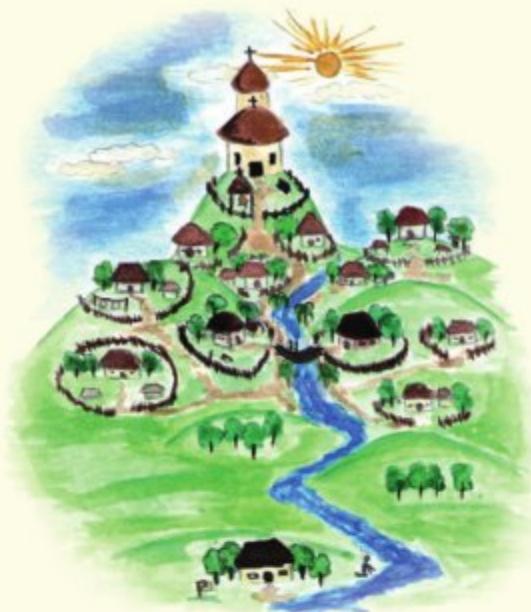

Brândușa Vrânceanu
Ilustrații de: Ana Iancu

PODUL

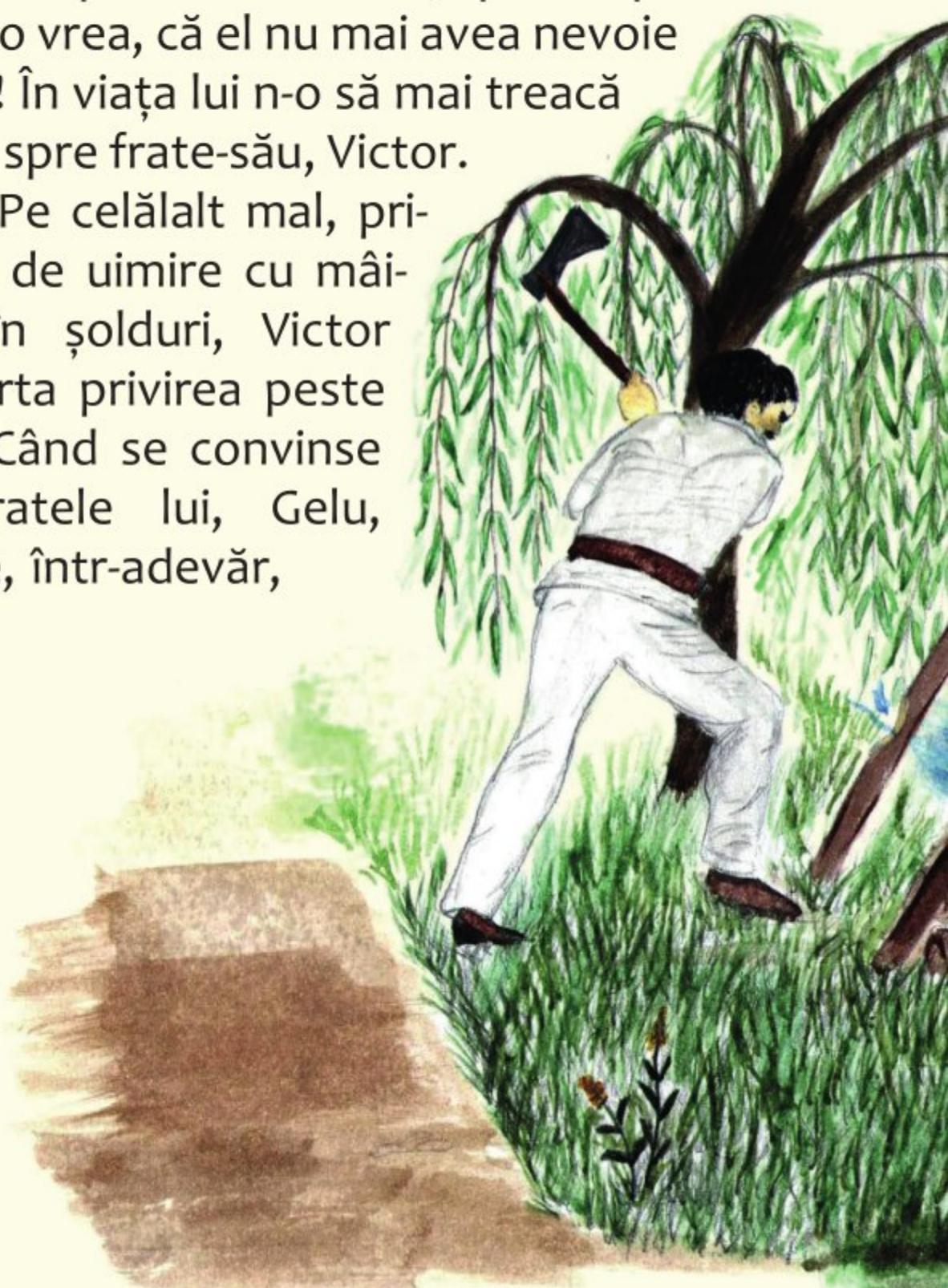
-repovestire-

Timișoara 2019

Încă vreo două-trei lovitură de topor și puntea avea să cadă în apă, pe partea lui de mal. Să cadă! Să cadă, s-o smulgă râul și de pe malul celălalt, apoi s-o poarte unde-o vrea, că el nu mai avea nevoie de ea! În viață lui n-o să mai treacă vadul spre frate-său, Victor.

Pe celălalt mal, prizonit de uimire cu mâinile în șolduri, Victor își purta privirea peste ape. Când se convinse că fratele lui, Gelu, tăiase, într-adevăr,

puntea ce le unea gospodăriile pe deasupra râului, uimirea î se transformă în aprigă mânie.

– Care va să zică, din ăştia îmi ești?! De la o vorbă proastă, tu mă goneşti din viaţa ta? Pe care punte să mai vin să-ţi cer iertare? Pe aia de-o dărâmi tu, acum? Da' lasă, frate, că nici eu nu ţi-oi mai ridica praful din ogradă, cu încăltările mele, cât oi fi pe faţa pământului, dacă-i pe-aşa!

Și, punând hotărât mâna pe secure, se repezi să reteze și dinspre partea lui stâlpii punții.

Între malurile văduvite de podeț, râul, care fusese martorul gâlcevii dintre cei doi frați, porni a curge amărât, furișându-se pe sub pletele sălcilor și purtându-și undele fără murmur, să treacă neștiut prin dreptul gospodăriilor dușmănoase. Dar, de îndată ce se îndepărta puțin, o luă la vale, în volbură mare. „Asta-i o trebușoară numai bună pentru prietenul meu, tâmplarul. Bine-ar fi să-l găsesc acasă!... Da-i cale lungă până la casa lui...“

Se vede treaba că l-a găsit, fiindcă a doua zi, spre seară, tocmai la ceasul la care, pe plitele sobelor de tuci din bucătăriile de vară, gospodinele amestecau de zor mămăliga pentru cină, pe lavița din fața porții lui Gelu se aşeză un călător ostenit. Își scoase de pe umăr lada de scule și frecă cu palma celeilalte mâini urmă lată și dure-roasă, lăsată de cureaua de sprijin.

